

ROGER WATERS FANPAGE

<http://www.rogerwaters.eu/concerten/concert-werchter-2013.html>

Op deze pagina vind u informatie / recensies / videoverslagen etc. van het concert welke Roger Waters met zijn band op zaterdag 20 juli 2013 gaf op het festivalterrein van Werchter (B).

Foto's van het concert op 20 juli 2013 zijn [via deze link](#) te bekijken.

RECENSIES:

ROGER WATERS - THE WALL LIVE

(Kei)goed, (mega)fout, mooi, lelijk, waar, vals, kunst, kitsch; een omhelzing van vijfendertigduizend zielen, een fluim in vijfendertigduizend gezichten: 'The Wall Live' was het allemaal, zaterdag, in Werchter. En aan het einde won Roger Waters.

Dat was in 1979 wel anders. Nog voor de dubbelaar 'The Wall' verscheen, laat dat jaar, was Pink Floyd ertegen te pletter gelopen – de opnames hadden hun onderlinge gewapende vrede definitief versjeurd. En de gelijknamige liveshow in '80 en '81, waarin tussen groep en publiek een muur werd opgetrokken, mocht dan grensverleggend zijn, hij vrat ook [geld](#): na haltes in vier steden werd de handdoek in de ring geworpen. Toen Roger Waters, de vroedman van 'The Wall', het spektakelstuk in '90 eenmalig opvoerde nabij de gevallen Berlijnse Muur, had hij Pink Floyd al verlaten. Het leek zijn laatste hoeraatje – terwijl David Gilmour, Nick Mason en Rick Wright de miljoenen bij mekaar bleven harken, met zijn songs.

'Wat je ook beweert over 'The Wall', vanuit welke hoek je 'm ook bekijkt, 'The Wall' wint.'

Maar: zijn afspraak met de eenentwintigste eeuw zou Waters niet missen. Terwijl Gilmour en Mason leven van pijp en slippers, en Wright even dood is als Floyds vroegste roerganger Syd Barrett, bereist hij de wereld met 'The Wall', en sloopt daarbij alle records. Eerst in zalen (waaronder twee Sportpaleizen) en nu ook in de openlucht. 'Hemel - eindelijk een terrein op mijn maat,' kon je lezen tussen de regels van het vooruitgestuurde persbericht. Waarin statistieken voorts bewezen waarom een grotere 'Wall' een betere 'Wall' is, en

waarin de artiest droogjes besloot: 'It's really good.' Nou, Roger, dat wilden wij nog weleens zien.

In Werchter waren we er algauw aan voor de moeite (vanaf het eerste akkoord van opener 'In the Flesh?' eigenlijk al, we schrijven het met rode kaken) en bleek vooral dit: wat je ook beweert over 'The Wall', vanuit welke hoek je 'm ook bekijkt, 'The Wall' wint.

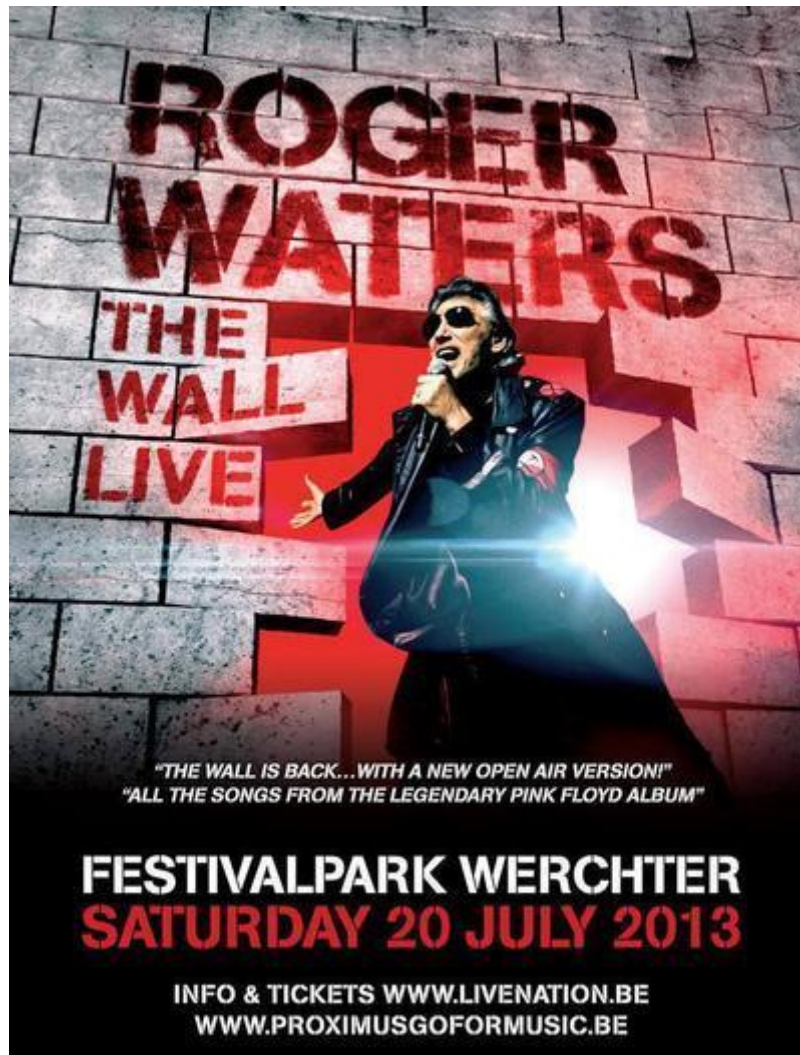
Je kan, bijvoorbeeld, mopperen over de manier waarop Waters de zaak herijkt heeft. 'The Wall' belichaamt niet langer de allerindividueelste sores van Roger Waters, de getormenteerde rockster van zesendertig, maar de universele boodschap die hem als zeventigjarige oorlogswaas op de been houdt: 'No more war!' Die werd er in Werchter met de voorhamer ingemokerd: bloed, tranen en WikiLeaks-clips spatten van de als canvas dienende bakstenen, terwijl de zanger geen vraag stelde ('Mother, should I trust the government?') zonder, voor alle zekerheid, het antwoord te geven ('No. Fucking. Way'). Maar voor zich in je hoofd de zin 'Is dit er niet heel ver óver?' kan vormen, ben je al voor de bijl gegaan. Natuurlijk was het over the top - anders zou het 'The Wall' niet meer zijn.

Je zou het haast vergeten, maar als 'The Wall' in 2012 wérkt, als hij dagenlang in je kan blijven voortzingen, is dat nog altijd aan de muziek te danken. Die behoort tot het beste en meest gevarieerde wat deze zomer al op Werchter geserveerd is. Stadionbombast ('Run Like Hell'), operette ('The Trial'), zijdezachte folk ('Goodbye Blue Sky'): Waters' elfkoppige band draaide er zijn hand niet voor om – een extra diepe buiging voor zanger Robbie Wyckoff en gitarist Dave Kilminster, die samen Dave Gilmour deden vergeten. Ja, wij hadden ook wel door dat Waters niet alles live zong: hij had vroeger al geen klok van een stem, en vandaag huist in zijn strot hooguit een roestige fietsbel, maar het doel mocht de middelen heiligen. De gulle laatste lach was voor hem - anders zou het 'The Wall' niet meer zijn. Het was verschrikkelijk. Het was geweldig. Het was verschrikkelijk geweldig.

Het moment

'Another Brick in the Wall, Part 2', waarin vijftien Belgische kinderen uit kansarme gezinnen het koor uit de song kwamen vertolken - dansend met opa Roger en de Meester, een metershoge marionet, jennend - was alles wat rock-'n-roll moet zijn. Plus: voorzien van een nieuwe, louterende coda, opgedragen aan Jean Charles de Menezes.

© HUMO.be (moet toestemming van Davy Coolen)

ROGER WATERS MET 'THE WALL': QUADROFONISCH VERBLUFFEND

In zijn ambitieuze megashow 'The Wall' (****) nam Roger Waters van Pink Floyd de handschoen op tegen georganiseerde religie, totalitaire terreur, kapitalistische hebzucht en zijn eigen jeugdtrauma's.

Door de ongeziene omvang van het livespektakel werd 'The Wall' vlak na de albumrelease in 1979 slechts dertig keer, verlieslatend, opgevoerd. Vier jaar geleden besloot Roger Waters (69) om deze rockopera in eer te herstellen met een wereldtournee. De mede-oprichter en creatieve spil van Pink Floyd voegde in Werchter een extra dimensie toe aan zijn Sportpaleis-spektakel uit 2011. De lengte van de titulaire muur werd verdubbeld tot 150 meter en bevatte liefst duizend bouwstenen. Die vormden het canvas voor een duizelingwekkende stroom aan projecties op zo'n 2.000 vierkante meter.

Op die schaalvergroting na verschilde de show an sich niet veel met Waters laatste doortocht. Ook nu boorde een kamikazevliegtuigje zich met een knal door de muur, werden

imposante marionetten neergelaten uit de nok, paradeerden vaandelzwaaiende pseudofascisten over het podium, en was je aan het eind van de show getuige van hoe de muur met een ontstellende kracht naar beneden tuimelde. Al even opzienbarend was het reusachtige, opblaasbare everzwijn dat onverhoeds in je linkerooghoek opdoemde om dan statig over de hoofden van 35.000 toeschouwers te zweven. Glashelder was ook het geluid, dankzij een uitstekende, elfkoppige band en een quadrofonisch geluidssysteem dat de vullingen uit je kiezen deed daveren. Loodzware geluidseffecten van helikopters, machinegeweren, een kinderkoor en oorlogsgeweld gaven de show een akelig realisme mee.

Waters zelf speelde graag op het sentiment: zo'n twintig Belgische kansarme kinderen liet hij een choreografie opvoeren in 'Another Brick in the Wall (Part 2)'. En tijdens de pauze staarden portretten van gesneuvelde militairen, activisten en vredesmissionarissen je aan. Eén nieuw nummer werd ook opgedragen aan Jean Charles de Menezes: een Braziliaan die in de Londense metrogangen werd doodgeschoten door politie, op onterechte verdenking van aanslagen. Een geëmotioneerde Waters waarschuwde - in het Frans - daarbij voor "té machtige instituten". Zijn melodramatische vertolking van 'Bring the Boys Back Home', een antioorlogspamflet, sloot naadloos bij die boodschap aan.

Oprechte

acteur

Toegeven, soms ontspoorde het spektakel in kitscherige bombast. Maar The Wall overtuigde toch vooral door na drie decennia niets in te boeten aan maatschappelijke relevantie. Het verhaal van deze dubbelaar, die er integraal doorgejaagd werd, blijft dan ook van alle tijden: een intrigerend modern sprookje over machtsmisbruik en een muzikant in een existentiële crisis. Het hoofdpersonage Pink krijgt heel wat te verwerken: het verlies van zijn vader in de oorlog ('Another Brick in the Wall (Part 1)'), misbruik door leraars ('The Happiest Days of Our Lives'), de opvoeding door een overbeschermd moeder ('Mother'), en de breuk met zijn vrouw ('Don't Leave Me Now').

Alleen zonde dat Waters in Werchter zelden echt persoonlijk werd. Net voor 'Mother', een duet met zijn jongere zelf uit 1980, sprak hij weliswaar over "that poor, miserable Roger from years ago", en ook zijn dankwoord klonk oprecht. Maar verder dwong dit strakke spektakel hem in een korset van theateracteur, waardoor er ook een onzichtbare muur opgetrokken werd tussen artiest en publiek. Maar goed, in het geval van dit overrompelende schouwspel gold: liever een goede Muur dan een verre vriend.

ONVERGETELIJK OPTREDEN VOOR BIJEVA-KINDEREN IN WERCHTER

Onze kinderen hebben een onvergetelijke gebeurtenis meegemaakt', zegt Anny De Windt dankzij wie vijftien kansarme kinderen optraden met Roger Waters in Werchter. Optreden met een wereldster op de festivalweide van Werchter. Het is wellicht de droom van veel jongeren. Dat geluk was afgelopen zaterdag weggelegd voor vijftien kansarme kinderen die dankzij Bijeva-bezielster Anny De Windt geselecteerd werden om als backing vocals op te treden tijdens het concert dat Roger Waters bracht van zijn autobiografisch dubbelalbum *The Wall*.

De kinderen gehuld in zwarte T-shirts met daarop de slogan *Fear Builds Walls* scandeerden uit volle borst *We don't need no education. We don't need no thought control* naar de reuzegrote leraarspop die symbool stond voor de ellende die de zanger op school meemaakte. Achter de coulissen slaakte Anny een zucht van verlichting. 'Een maand geleden had niemand op een podium gestaan en nu doen ze het voor 40.000 mensen.'

Alles kwam in een stroomversnelling toen medewerkers van de organisatie aan Anny lieten weten dat Roger Waters voor zijn concert in Werchter op zoek was naar kinderen voor achtergrondkoor en dans. '

Ik twijfelde geen seconde om toe te happen', zegt een nog steeds ontroerde Anny. Tijdens het zomerkamp moesten de kinderen intensief trainen met Brahim en zijn danscoach Fahrid. Zaterdag was hectisch. De telefoon stond al van 's morgens vroeg roodgloeiend omdat ouders nog van alles wilden vragen. Om 13 uur vertrok Anny in Zottegem om de kinderen op te halen. Jana uit Sint-Lievens-Houtem stond al zenuwachtig te wachten. 'Een beetje buikpijn', zei ze schuchter toen we haar vroegen hoe ze zich voelde. Anny stelde haar gerust dat het de zenuwen waren. In Bavegem wachtten Avrille, Aïscha en Axelle. Vooral Avrille en Aïscha waren zenuwachtig omdat zij als eerste het podium moesten opkomen. En dan ging het richting Aalst waar ook de andere kinderen wachtten om samen met de bus van Live Nation naar de festivalweide te rijden.

Zonder ouders

Het was voor de kinderen wel jammer dat hun ouders niet aanwezig waren tijdens hun optreden. 'Er zijn inderdaad geen tickets voorzien voor de ouders', zei Julie Maricq van Live Nation. 'We hebben zelfs geen aanvragen voor ouders ontvangen.' Ook Anny Dewindt werd niet gevraagd om tickets te regelen. Na nog een laatste repetitie mochten de kinderen met alle medewerkers en met Roger Waters aan tafel. Het uitgelezen moment om op handtekeningen te jagen. Ondertussen steeg de spanning bij de kinderen en bij Anny. Het optreden verliep goed. En toen Roger Waters na afloop zei: 'You saw the kids. They're from here en they did it well' volgde een extra applaus.

Bovenkant Pagina Bovenkant Tekst

ROGER WATERS MAAKT TIJDENS THE WALL-CONCERT STATEMENT TEGEN LONDENS POLITIEGEWELD

Roger Waters heeft gisteravond op de festivalweide van Werchter voor 35.000 toeschouwers een indrukwekkende live-versie gebracht van het autobiografisch dubbelalbum "The Wall", dat hij in 1979 samen met Pink Floyd uitbracht en waarvan sindsdien 40 miljoen exemplaren verkocht werden. Waters onderstreepte de anti-oorlogsgedachte uit deze plaat met indrukwekkende videobeelden op de 150 meter lange en 12 meter hoge "Wall".

Waters speelde louter nummers uit het dubbelalbum, met uitzondering van een ballade over Jean Charles de Menezes, de Braziliaan die in 2005 in een metrostation in Londen door de politie werd doodgeschoten omdat hij ten onrechte verdacht werd van de aanslagen die kort voordien aan 52 mensen het leven kostten. Waters stelde dat de politie de Menezes vermoordde met kogels in het hoofd terwijl men hem in bedwang hield. Hij zei "beschaamd" te zijn dat er hiervoor nog steeds niemand terecht stond. "Als je instituten als politie teveel macht geeft, krijg je dit soort van terreur".

Het anti-militarisme zat van meet af aan in het concert nadat Waters al in het derde nummer "Another Brick in the Wall Deel 1" zong, over zijn vader die tijdens WOII sneuvelde in Italië. Tijdens het concert werden op de videomuur geregeld oorlogstaferelen geprojecteerd. Onder meer foto's van slachtoffers van geweld over de hele wereld, gaande van Allende, Ghandi, Chico Mendes tot minder bekende Irakezen, Iraniërs, Amerikanen, Palestijnen.

"The Wall" is zoals bekend ook op andere manieren autobiografisch voor Waters. Een koor van een 20-tal Belgische kansarme kinderen zorgde voor een vocale achtergrond bij de wereldberoemde zinnen "We don't need no education. We don't need no thought control", waarbij een reuzegrote leraarspop verwees naar de ellende die de muzikant zelf ooit op school meemaakte. Emotionele nummers als "Don't leave me now" verwezen dan weer naar zijn echtscheidingsperikelen.

Het concert van Rogers Waters sluit de indrukwekkende festivalzomer in Werchter af.

INFORMATIE VOORAFGAAND AAN HET CONCERT:

VIJFTIEN KINDEREN OP HET PODIUM MET ROGER WATERS

Vijftien kinderen tussen 10 en 15 jaar uit kansarme gezinnen treden op 20 juli samen op met Roger Waters in Werchter. De kinderen van vzw Bijeva worden voorbereid door Brahim. De vzw Bijeva staat voor Bijzondere Jeugdvakanties. De bezieler van de vzw is Anny De Windt uit Sint-Maria-Oudenhove, bij Zottegem. Haar doel is om kinderen uit kansarme gezinnen een vakantie aan te bieden.

'Op onze vakantieplaats in De Gavers in Geraardsbergen nodigen we elk jaar bekende Vlamingen uit', begint Anny. 'Op die manier is ons project al goed bekend. Dankzij Lukaku kregen we een ontmoeting met de supervoetballer Lionel Messi geregeld en later mochten we Usain Bolt bezoeken toen hij in het land was.' 'Een artikel in Libelle leidde naar een volgende stunt. VRT kwam bij ons terecht voor een reeks in het programma Duizend Zonnen. De tv-ploeg volgde ons in onze werking. Zo kwamen we aan de weet dat Roger Waters vijftien kansarme kinderen zocht voor The Wall Live op 20 juli in Werchter. Roger Waters kreeg de opnames van VRT te zien en besloot om onze kinderen uit te nodigen op het podium.'

De kinderen kregen een video waarop staat wat er precies van hen verwacht wordt. Ze moeten zingen en dansen. 'We trokken naar The Move, waar Brahim de kinderen de dansspasjes aanleert. Er is een grote schifting aan voorafgegaan want niet elk kind is gemotiveerd of houdt zich aan de afspraken om telkens present en op tijd te zijn. Het vraagt heel veel werk want de kinderen komen uit onder meer Ronse, Oudenaarde, Wetteren, Aalst of Zottegem. Brahim is de geknipte persoon om de kinderen de dansspasjes aan te leren. Hij heeft bijzonder veel geduld. We hopen nu dat het goed lukt op 20 juli zelf.'

Anny De Windt wordt volgende maand 70. 'Elke dag ben ik met Bijeva bezig. Dat kan echter alleen maar blijven bestaan met de steun van zoveel mensen. Serviceclubs steunen ons regelmatig en we krijgen ook giften van particulieren en bedrijven. Ook van de Vlaamse overheid krijgen we steun. We zullen met negentien medewerkers backstage aanwezig zijn. Zeven kinderen die jaren geleden met ons op vakantie mochten, zijn intussen volwaardige begeleiders geworden. De toekomst ziet er goed uit.'

In de week van 1 tot en met 5 juli is Bijeva te zien in Duizend Zonnen op Eén. Men ziet er de werking van Bijeva en de voorbereidingen op het concert met Roger Waters. Op 22 juli worden beelden getoond van het concert zelf.